

С т о я н к а.

Но ти по-напредъ да ми кажешъ, кого да чѣкамъ?
Ти си по-замаяна и отъ мене!

Б а б а К о й к а.

Сжрдитъ бѣше, като вжлкъ. „Азъ, казва, мислѣхъ да запала Мидтатовиятъ конакъ и да изгора и Стоянка, и великиятъ валия.“ „А нема не ти е жално да изгоришъ такова хубавичко и добричко момиченце?“ му казвамъ. „Жално ми, е казва, ала азъ мисла, че е десетъ пѣти по-добре, ако това хубавичко момиченце изгори въ огънѣтъ, отъ колкото да лѣгне на една постѣлка съ онова червиво куче.“

С т о я н к а.

А азъ сѣ още не мога да разбера, кой е говорилъ съ тебе!

Б а б а К о й к а.

Немà не разбирашъ, че ти казвамъ за Хаджията?

С т о я н к а (весело, но уплашено).

Хаджията?

Б а б а К о й к а.

Той, ами кой?

С т о я н к а.

А щатъ ли да ма пуснатъ да ида въ градината.

Б а б а К о й к а.

Ще измислиме нѣкоя хитрость.